

Een pad, in breedte nog geen meter,
verscholen tussen grasland, glooiend mais,
steelt schaduw van wat oude populieren.

De uiterste precisie waarmee een weg
zich in het landschap schrijft, of is het meer
een achteloos gaan liggen.

Bijna zijn draai gevonden, zoals je voor de slaap
nog snel een been verlegt, met dekbed
kieren dicht, een grenslijn trekt.

Voor wie geen richting weet, de voortgang stukt:
dit pad is thuis, laat niemand los.

Herman Verweij (1945)